

είναι ὄλοι ἄγνωστοι, δύναται νὰ περιληφθῆ καὶ ἕτερον—ἐπίσης ἄγνωστου ποιητοῦ—στιχοῦργημα μὲ ὑπόθεσιν πλέον ἐντελῶς διάφορον. Τὸ ποίημα τοῦτο φέρει τίτλον «Περὶ τῆς Ξενιτείας» καὶ ἀποτελεῖται ἐκ 548 δεκαπεντασυλλάβων καὶ ἀνομοιοκαταληκτῶν στίχων¹. Ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τίτλου του, πραγματεύεται τὸ θέμα τοῦ ἐκπατρισμοῦ, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ἐκίνησε τὴν λαϊκὴν μουσάν, ὡς ἐξετέθη προηγουμένως, διὸ καὶ ὑπάρχει ἱκανῶς μέγας ἀριθμὸς δημοτικῶν τραγουδιῶν «τῆς ξενιτειᾶς». Καὶ τὸ ὑπ' ὄψιν πολυστίχον στιχοῦργημα ἔχει εἰς ἀρκετὰ μέρη τὸν τόνον τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ ὑπενθυμίζει συχνὰ τὰ ἀνάλογά του τοιαῦτα. Ὁ ἄγνωστος ποιητὴς του συνεκέντρωσε, δύναται τις νὰ εἴπῃ, εἰς αὐτὸ ὄλας τὰς διὰ τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν περιγραφόμενας λεπτομερείας τοῦ βίου τῶν εἰς τὴν ξένην ἀποδημούντων, τὰ δεινὰ καὶ τὰς θλίψεις των, τὴν ψυχικὴν των κατάστασιν, χωρὶς ἑμῶς νὰ ἔχη καὶ τὴν φραστικὴν δύναμιν καὶ ὠραιότητα ἐκείνων· ἐπὶ πλέον τὸ ποίημα τοῦτο ἔχει καὶ ἠθικολογικὸν καὶ διδακτικὸν τινα χαρακτῆρα, ἐκ τῆς παρεμβολῆς προτροπῶν καὶ συμβουλῶν, ἕπως λυπῆται πᾶς τις τὸν ξένον καὶ φέρεται εὐσπλαγχνικῶς καὶ φιλανθρώπως πρὸς αὐτόν, διὸ ἔχει καὶ πλατειασμοὺς πολλοὺς καὶ πεζολογίαν. Γενικῶς ὁμῶς, ἀπὸ λαογραφικῆς κυρίως ἀπόψεως καὶ κατὰ δευτέρον λόγον ἀπὸ γλωσσικῆς, εἶναι καὶ τοῦτο ἐκ τῶν πολυτίμων μνημείων τῆς δημοτικῆς λυρικῆς ποιήσεως.

Σύντομος ἀνάλυσις αὐτοῦ θὰ καταδείξῃ τὴν ὑπὸ τὰς ἐπόψεις ταύτας ἀξίαν του καὶ τὰς ὀλίγας εὐτυχεῖς ποιητικὰς ἰδιότητάς του. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ ποιητὴς περιγράφει τὸν ὕπνον τοῦ ξένου καὶ τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα βλέπει, τὴν πικρίαν τὴν ἐπακολουθοῦσαν τὴν διάλυσιν τοῦ ὠραίου ὄνειρου μετὰ τὴν ἀφύπνισιν, καὶ τὰς λύπας τὰς ὁποίας δοκιμάζει εἰς τὴν ξένην, διὸ καὶ συμβουλεύει :

*εἰς τις οὐκ εἶδε ξενιτιὰν κ' εἰς ξένα οὐκ ἐδάσῃ
ἃς βλέπῃ κὶ ἃς προσέχεται ξένον μὴν ὄνειδίσῃ
ἢ ξενιτιά κὶ ὁ θάνατος ἀδέλφια λογιῶνται.*

1. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐδημοσίευσεν κατὰ πρῶτον ὁ Κ. Σάθας εἰς «Πανδώραν» τόμ. 22ος, σελ. 472—478. Κατόπιν ἐξέδωκεν ὁ W. Wagner εἰς β' σελ. 203—220.

